

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1484/06
25.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", коју заступа БА, адвокат, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж. I бр. 163/06 од 16. маја 2006. године, у седници одржаној 25. октобра 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж. I бр. 163/06 од 16. маја 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ваљеву П. 1. бр. 828/03 од 11. јануара 2005. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број М-454 од 2. јануара 2002. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права из рада и по основу рада од момента престанка рада па до враћања на посао, као неоснован. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 24.750,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Ваљеву је пресудом Гж.1 бр. 163/06 од 16. маја 2006. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене пресуде Окружног суда у Ваљеву тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу одредбе члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22. новембра 2004. године, који је ступио на снагу 23. фебруара 2005. године) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужилац у ревизији не наводи друге битне повреде због којих се ревизија може изјавити.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био радник туженог на радном месту возача аутобуса. Оспореним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 16. тач. 1, 6, 9. и 22., што је дана __ 2002. године као возач на линији ГГ - __, са поласком

у __ часова, зауставио возило на ВВ, због недостатка горива. Тужилац је без посебног одобрења овлашћеног лица туженог напустио возило и исто оставио у жутој траци коловоза и вратио се у ГГ аутобуском линијом у __ часова. Надлежно лице туженог је од стране саобраћајне полиције обавештено да возило треба да се uklони из жуте траке, а како се кључ од возила налазио код тужиоца, исто нису могли да помере радници сервиса туженог из Београда. Тужилац се није вратио по возило након обавештења овлашћеног лица туженог. Возило – аутобус туженог уклоњено је са коловоза од стране Паркинг сервиса Београд, а тужени је накнадио износ казне због непрописно паркираног аутобуса.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Правилником туженог о систематизацији послова и Правилником о поступању возача, предвиђено је да је возач дужан да пре поласка на пут изврши преглед возила, које укључује и проверу количине горива у резервоару. У случају квара на возилу, возач је дужан да чува возило док се квар не отклони, а возило може да остави само по налогу овлашћеног лица.

У конкретном случају тужилац је поступио противно правилницима туженог, због чега је учинио повреду радне обавезе која му се ставља на терет оспореним решењем.

Тужени је при доношењу оспореног решења правилно применио материјално право, јер је претходио поступак утврђивања постојања повреде које се тужиоцу стављају на терет, као и његове одговорности за исте повреде, па је тужени у свему поступио у складу са одредбама члана 101. став 1. тачка 3. Закона о раду Републике Србије, важећег у то време, којом је предвиђено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду из оправданих разлога који се односе на понашање запосленог и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду. Радње тужиоца представљају повреду радне обавезе учињене кривицом запосленог, и законом прописани разлог за дати отказ уговора о раду.

Тужени је упозорио тужиоца писменим путем на отказни разлог сходно одредби члана 101. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01).

Наводима ревизије тужиоца неосновано се доводи у сумњу законитост и правилност нижестепених одлука, па је Врховни суд на основу одредбе члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО